

Життя після смерті

Життя після смерті

«Якщо людина помре, чи буде вона жити знову?»

Йов 14:14

Жодна тема не викликає такого захоплення і загального інтересу, як можливість життя після смерті. Це пояснюється тим, що сама смерть є універсальним явищем і всі розумні люди прагнуть жити. За звичайних обставин ніхто не хоче померти, але всі усвідомлюють, що, наскільки це можна передбачити, смерть чекає на кожного представника людського роду. Тому питання про те, чи існує життя після смерті, хвилює всіх і є на вустах у багатьох.

Чоловіки і жінки протягом століть, у своєму розпачі через смерть близьких і в переконанні про власну неминучу загибель, вигадали всілякі філософські концепції, намагаючись заспокоїти свої страхи і заперечити трагічну реальність. Вони намагалися повірити, що смерть не є тим, чим здається; що вона не є ворогом, а другом, засобом, за допомогою якого люди переходять в інший, більш піднесений світ.

Знову і знову, як освічені, так і неосвічені, задають питання: «Де знаходяться померлі? Що саме відбувається, коли людина помирає? Чи померлі більш живі, ніж живі? Тисячі років тому пророк Йов запитав: «Коли людина помирає, чи буде вона жити знову?» (Йов 14:14). Так пророк Божий висловив думку незліченних мільйонів людей, які оплакували втрату своїх близьких і які, як і все людство, боялися неминучої смерті.

Йов мав особистий і життєво важливий інтерес у відповіді на своє запитання: «Якщо людина помирає, чи буде вона жити знову?», бо він щойно попросив Бога дозволити йому померти. Йов не був втомлений життям, але був змучений стражданнями до такої міри, що замислювався, чи варто жити в таких умовах.

Яків писав: «Ви чули про терпеливість Іова» (Якова 5:11). Йову потрібна була терпеливість, бо Бог дозволив, щоб на нього спіткали надзвичайно тяжкі лиха. Його стада, худоба і родина були знищені. Він втратив здоров'я і захворів на огидну шкірну хворобу, яка вкрила все його тіло. Нарешті, його дружина відвернулася від нього і сказала: «Прокляни Бога і помри» (Йов 2:9).

Однак Йов не мав наміру проклинати Бога. Він довіряв Богові, хоча не розумів, чому йому дозволено так страждати. Зрозуміло, що він прагнув звільнення від страждань, якщо це було Божою волею, тому він молився: «О, якби Ти сховав мене в могилі, щоб я був у таємниці, доки не мине гнів Твій, і призначив мені час, і згадав про мене!» Йов 14:13

Попросивши Бога дозволити йому померти, Йов розмірковував над питанням, що буде, якщо Бог відповість на його молитву і дозволить йому померти. Тож він запитав: «Якщо людина помирає, чи буде вона жити знову?» Йов говорив з позиції власного досвіду і почуттів, але, як пророк Божий, його слова натхненні Богом, тому ми знаємо, що він сформулював питання про життя після смерті відповідно до істини Божого Слова з цього приводу.

Тому важливо зауважити, що Йов не запитав: «Якщо людина помирає, чи вона стає більш живою, ніж будь-коли?» Він також не запитав: «Якщо людина помирає, чи це означає, що вона просто перейшла в іншу кімнату, або пішла в рай, або в місце мук?» Йов знав, що коли людина помирає, вона помирає, тому він запитав: «Якщо людина помирає, чи вона знову оживе?»

Таким чином, до нашої уваги повертається велика фундаментальна істина Біблії, що життя після смерті залежить від відродження, пробудження мертвих. Надія на життя після смерті існує не тому, що смерті немає, а тому, що Бог обіцяв використати Свою могутню силу, щоб повернути мертвих до життя. Йов знав, що якщо йому буде дозволено померти, щоб уникнути подальших страждань, Бог пізніше поверне його до життя, бо він далі сказав: «Всі дні мого призначеного часу я буду чекати (у смерті), поки не настане моя зміна (від смерті до життя). Ти покличеш, і я відповім тобі: ти матимеш бажання до діла рук твоїх». Йов 14:14,15

Надія на воскресіння

Запевнення Іова, що Бог у свій час покличе його з мертвих, повністю узгоджується зі свідченням усього Слова Божого про життя після смерті. Саме ця надія на воскресіння так чітко і з такою втішною впевненістю викладена в Новому Завіті.

Апостол Павло писав: «Бо як смерть прийшла через людину, так і воскресіння мертвих прийшло через людину» (1 Коринтян 15:21). Двоє «людей», про яких йдеться в цьому тексті, – це Адам і Ісус.

Адам порушив Божий закон і накликав на себе та своїх нащадків покарання смерті. Ісус зайняв місце грішника у смерті і тим самим уможливив звільнення від смерті всього роду Адама () за допомогою воскресіння. Саме це мав на увазі Павло, коли писав: «Заплата за гріх – смерть, а дар Божий – вічне життя через Ісуса Христа, нашого Господа» (Римлянам 6:23).

Воскресіння мертвих настільки важливе для впевненості в житті після смерті, що апостол Павло, пишучи про християн, підкреслив, що якщо немає воскресіння, то «ті, хто заснули в Христі, загинули» (1 Коринтян 15:18). Це просто означає, що якщо немає воскресіння, то навіть ті, хто зараз вірить у Христа і слідує за Ним, загинуть у смерті.

Чому виникає плутанина?

Оскільки Біблія так чітко вчить, що надія на життя після смерті ґрунтується на обіцянках Бога воскресити мертвих у воскресінні, природно виникає питання, чому так багато тих, хто заявляє, що вірить у вчення Біблії, мають плутанину з цього приводу. Причина цієї плутанини бере свій початок у Едемському саду.

Бог сказав Адаму: «З дерева пізнання добра і зла не їж, бо в день, коли ти з'їси з нього, ти напевно помреш» (Буття 2:17). (Буття 2:17). Пізніше сатана, говорячи через змія, запитав Єву про це, сказавши: «Чи Бог сказав, що ви не повинні їсти з жодного дерева в саду?» (Буття 3:1). Єва підтвердила слова Бога, включаючи Його заяву, що смерть буде покаранням за непослух. вірші 2,3

Тоді сатана, відповідаючи Єві, сказав: «Ви не помрете». (Буття 3:4). Це було запереченням того, що сказав Творець. Фактично, сатана звинуватив Бога в брехні, коли той сказав, що смерть буде покаранням за непослух. Можливо, сатана вірив, що якимось чином він зможе перешкодити божественному задуму про покарання смертю для людини. Якщо так, то він швидко виявив, що його зусилля марні, бо людський рід почав вимирати.

Однак сатана не визнав, що був неправий. Натомість він почав через людських посередників поширювати пропаганду, що смерть не є тим, чим здається, що насправді смерті не існує. Наскільки він міг переконати людей у цьому, настільки він доводив, що сказав правду, коли сказав матері Єві: «Ви не

помрете», ви тільки здаватиметеся мертвими, а коли здаватиметеся мертвими, насправді будете живіші, ніж будь-коли.

Тим, хто довіряє Слову Божому, не буде важко вирішити, яке з двох тверджень, висловлених в Едемському саду, слід прийняти. Саме Творець заявив: «У день, коли ти з'їси його, ти напевно помреш», і ми знаємо, що Бог сказав правду. Саме сатана сказав: «Ви не помрете», і ми знаємо, що він не сказав правди. Ісус сказав про сатану: «Він є брехун і батько брехні» (Ів. 8:44).

Сатана не тільки брехун, але, як заявив Ісус, він є «батьком брехні». Іншими словами, сатана породив першу брехню, і це була найруйнівніша і найдалекосяжна брехня, яка коли-небудь була сказана. Ця неправда, що походить з Едемського саду, спотворила істину про смерть у свідомості людей усіх народів і релігій; тоді як істину, висловлену Богом у словах «ти напевно помреш», повірили лише порівняно небагато людей.

Неправда про «окрему істоту»

Всім було очевидно, що людське тіло вмирає. Сатана знав, що він не може обдурити людей

щодо цього, тому він почав поширювати думку, що в людському тілі є щось, що відокремлене від тіла, сутність, яка виходить з тіла, коли воно вмирає, і продовжує жити. У колах так званих християнських « » це невизначене щось називають «безсмертною душею».

Стародавні єгиптяни дотримувалися цієї думки. Пізніше її перейняли грецькі філософи, а після смерті апостолів вона була введена в християнську церкву язичницькими філософами. Хоча ця теорія про те, що в людині є щось, що не може померти, а отже, смерті не існує, описується по-різному, вона була загальною вірою всіх язичницьких релігій.

Біблія вказує, що вона була поширена серед язичників за часів царя Соломона, і ми бачимо, як він бореться з цією помилкою за допомогою істини. Він писав: «Те, що трапляється з синами людськими, трапляється і з тваринами; одне трапляється з ними: як помирає один, так помирає й інший; всі вони мають один подих, і людина не має переваги над твариною, бо все є марнота. Всі йдуть в одне місце; всі з пороку, і всі знову стають пороком. Хто знає (або хто може довести), що дух людини піднімається вгору, а дух тварини спускається в землю?» Еклезіаст 3:19-21

Як ясно Соломон висловлює істину Божу, стверджуючи, що в смерті людина і тварина однакові, що всі вони мають один подих, або «дух», як перекладається те саме гебрейське слово у вірші 21. Після такого викладення істини () він запитує, хто може довести протилежне? Він, очевидно, знав, що навколишні язичницькі народи вірили в інше, що вони дотримувалися сатанинської брехні про те, що смерті немає, що, хоча тіло вмирає, існує «дух», який «піднімається» і продовжує жити. Але Соломон показує, що це неправда. Він каже, що в смерті людина і тварина однакові. Перевага людини над твариною полягає в тому, що Бог обіцяв воскресити померлих людей, але не обіцяв цього нижчим тваринам.

Немає «безсмертних душ»

Вираз «безсмертна душа» не зустрічається в Біблії, і Біблія навіть віддалено не вчить, що в людському тілі мешкає «окрема істота», яка після смерті тіла втікає, щоб жити деінде. Вперше слово «душа» вживається в Біблії в Книзі Буття 2:7. У цьому тексті нам сказано, що Бог створив людину з пороку землі, вдихнув у її ніздрі «подих життя», і людина «стала живою душею».

«Жива душа» — це просто жива істота, або живе створіння, яке, як показує цей текст, є результатом поєднання дихання життя з організмом, або тілом. Тіло не є душею. Дихання життя не є « » душею. Коли, завдяки божественній милості та силі, дихання дає життя тілу, поєднання цих двох елементів утворює «живу душу».

Соломон сказав, що людина і тварина мають один подих, і він був правий. Про людей і нижчих тварин, знищених під час Потопу, ми читаємо: «Усе, що рухалося на землі, померло: птахи, худоба, звірі, усі плазуни, що плазують по землі, і всі люди, у кого було дихання життя в ніздрях, усе, що було на суші, померло». Буття 7:21,22

Оскільки тварини живуть за допомогою того самого «подиху життя», який дає життя людині, всі тварини також є «живими душами», і це чітко встановлено в Слові Божому. Ця важлива істина прихована від випадкового читача Біблії через невідповідність перекладу. Наприклад, в Буття 1:24 читаємо: «І сказав Бог: Нехай земля випустить живих істот за їхнім родом, худобу, плазунів і звірів земних за їхнім родом: і так сталося».

У цьому тексті вираз «живі істоти» є перекладом тих самих слів з івриту, що перекладені як «жива душа» в Буття 2:7, де йдеться про Адама — слова « » «істота» і «душа» є перекладами івритського слова «*nephesh*». Тільки тому, що перекладачі прагнули встановити різницю між людиною і твариною, чого не вимагає Писання, вони використовували слово «тварина», коли йшлося про нижчих тварин, і «душа», коли текст стосувався людини. Не дивно, що Соломон написав: «Як помирає один, так помирає й інший».

Коли Адам помер, його тіло повернулося в пил — «Ти є пил, і в пил повернешся» (Буття 3:19). (Буття 3:19). Дане Богом право на життя, реалізоване диханням, яке Бог вдихнув у його ніздрі, повернулося до Бога. Ця думка чітко висловлена Соломоном, який, описуючи, що відбувається, коли людина помирає, написав: «Тоді порох повернеться до землі, як було, а дух повернеться до Бога, що його дав». Еклезіаст 12:7

Проста істина, викладена в цьому тексті, заплутана в умах багатьох через неправильне розуміння слова «дух». Воно перекладається з івриту і означає просто «подих» або, як у цьому

випадку, невидиму силу життя. У своїй проповіді на Ареопазі Павло сказав, що в Бозі «ми живемо, рухаємося і існуємо». Дії 17:28

Цей текст навіть віддалено не натякає на те, що коли людина помирає, існує свідомо істота, яка виходить з її тіла і піднімається до Бога на небо. Слово «повертається», вжите в тексті, виключає можливість такого тлумачення. Тіло повертається в порошок, бо з пороку воно й походить. Якби «дух» був окремою істотою, яка повертається до Бога, це означало б, що свідомо істота раніше мешкала з Богом і їй було дозволено тимчасово прийти на землю, щоб населити людське тіло. Як нерозумним було б таке припущення!

Однак як узгоджується визначення смерті Соломоном з фактами, викладеними в Біблії щодо живої душі, або істоти, людини. Коли тіло і подих повертаються до своїх першоджерел, людина залишається так, ніби її ніколи не існувало. Жива душа, або істота, більше не існує. Вона померла, і смерть є покаранням за гріх. Єзекіїль 18:4 заявляє: «Душа, яка грішить, помре».

Смерть замінена на «сон»

Оскільки Бог обіцяв повернути до життя померлих людей, Біблія називає тих, хто помер, «сплячими». Ця важлива істина Біблії підкреслюється Ісусом у його згадці про смерть Лазаря, брата Марти і Марії. Він сказав своїм учням: « » «Наш друг Лазар спить». Учні подумали, що Ісус має на увазі природний сон, тому він сказав їм прямо: «Лазар помер». Івана 11:11-14

Таким чином, Ісус виклав одне з основних вчень Слова Божого. Лазар був мертвий, але він також «спав». Коли Бог сказав Адаму, що непослух призведе до смерті – «Ти неодмінно помреш», – Він мав на увазі зникнення життя. Це зникнення життя було б остаточним, якби не те, що Бог все ще любив Своїх людських створінь і забезпечив їм спасіння через дар Свого улюбленого Сина, який став Спасителем і Визволителем від смерті. Івана 3:16; 1 Тимофія 2:3-6

Ісус віддав своє «тіло», свою людську природу, за життя світу. (Івана 6:51). Таким чином, було зроблено застереження, щоб скасувати вирок смерті, винесений Адаму і його роду. І хоча всі продовжують вмирати, завдяки викупу, наданому

через Христа Ісуса, буде пробудження мертвих. Оскільки мертві будуть пробуджені, Біблія використовує термін «сон», щоб описати їх тимчасову відсутність життя.

Ті, хто спить, несвідомі, так само як і ті, хто помер. Вони нічого не бачать, нічого не чують, нічого не знають. Біблія каже: «Живі знають, що помруть, а мертві нічого не знають» (Еклезіаст 9:5). Ті, хто спить, можуть прокинутися; так само і ті, хто «спить» у смерті, можуть і будуть прокинутися. Як сказав Ісус про Лазаря: «Я йду, щоб розбудити його зі сну» (Івана 11:11). Отже, всі, хто «спить» у смерті, будуть пробуджені божественною силою вранці нового дня на землі. Ось чому ми читаємо: «Плач може тривати всю ніч, але вранці настає радість» (Псалмів 30:5).

Утішення Марти

Ісус і маленька родина в Віфанії — Марта, Марія і Лазар — були особливими друзями. Коли Лазар захворів, Ісус і його учні були в Галілеї, що знаходилася на деякій відстані від Віфанії. Сестри повідомили Ісуса про хворобу Лазаря, але він не поїхав до них одразу. Він зачекав два дні, а потім повідомив, що Лазар помер і «спить», і що він «пробудить його зі сну».

Марта вийшла назустріч Ісусу, коли він наближався до їхнього дому. Лагідно докоряючи йому, вона сказала: «Господи, якби Ти був тут, мій брат не помер би» (Іван 11:21). Марта була розбита горем, і це була чудова нагода для Ісуса втішити її, що Він і зробив. Але які заспокійливі слова втіхи сказав Учитель Марті в цей час її великої потреби? Чи сказав Ісус їй, як часто кажуть у подібних обставинах: «Марто, твій брат не помер, він лише скинув свою зовнішню оболонку, своє тіло»? Чи сказав Ісус, що справжній Лазар живіший, ніж будь-коли? Чи сказав він Марті, що, ймовірно, «душа» Лазаря витає десь поблизу? Чи сказав він: «Марто, смерті немає»?

Ні, Ісус не сказав нічого подібного. Ісус раніше сказав своїм учням: «Лазар помер», і він не міг тепер суперечити цій істині, сказавши Марті, що її брат живіший, ніж будь-коли. Те, що він сказав, щоб втішити Марту, було в повній згоді зі свідченням всього Слова Божого. Знаючи, що Лазар насправді помер, він сказав Марті: «Твій брат воскресне». вірш 23

Якщо Лазар мав колись знову ожити, його потрібно було повернути до життя, і Ісус запевнив його сестру, що це буде зроблено: «Твій брат воскресне». Марта не була впевнена, що саме мав

на увазі Ісус. Вона знала, що Ісус пробудив інших від сну смерті, і вона сказала Ісусу: «Що ти попросиш у Бога, Бог дасть тобі», але вона не була впевнена, що Ісус у той момент попросить Бога пробудити її брата від сну смерті. Тому вона відповіла: «Я знаю, що він воскресне у воскресіння останнього дня». вірші 22-24

Марта знала, що буде загальне воскресіння всіх померлих, і що тоді Лазар прокинеться від смертного сну. Вона була знайома з обітницями, записаними в Старому Завіті, і з повагою та вірою ставилася до вчень Ісуса, тому знала, що для всього людства існує славна надія на воскресіння.

Марта також розуміла, що загальне воскресіння відбудеться в «останній день». Останній день – це не «судний день», як багато хто вважає. Слово «день» в цьому випадку означає епоху, або вік, останній вік у великому плані Бога щодо викуплення і спасіння людства від гріха і смерті.

У божественному плані спасіння є різні епохи. До першого приходу Ісуса була патріархальна епоха, а також єврейська епоха. З першим приходом Христа почалася епоха Євангелія. Це

були підготовчі епохи, протягом яких Бог вибрав і підготував тих, хто мав співпрацювати з Ісусом в останній епосі Божого плану, в останній день, в той період часу, коли Божий план досягне свого завершення в пробудженні мертвих і відновленні до досконалості життя всіх, хто тоді повірить і буде дотримуватися законів Царства Христа.

Марта знала про цей останній вік, або останній день, у Божому плані, і вона знала, що її брат і всі, хто помер, тоді прокинуться від сну смерті. Але Марта не знала, чи саме це мав на увазі Ісус, коли сказав: «Твій брат воскресне». Ісус також не пояснив їй безпосередньо, що саме він мав на увазі. Натомість він відповів: «Я є воскресіння і життя; хто вірує в мене, той, хоч і помер, але житиме; і кожен, хто живе і вірує в мене, не помере навіки» (вірші 25, 26). Марта висловила віру в загальне воскресіння в останній день. Тепер Ісус пояснив, що він є «воскресіння і життя», той, хто воскресить мертвих в останній день і дасть вічне життя всім, хто тоді повірить у нього.

У цій відповіді Марті Ісус згадує дві групи тих, хто отримає життя через Нього. Перші – це ті, хто вірить зараз, але помер. Він запевнив Марту, що Він воскресить їх із мертвих. Другі – це ті, хто,

воскресши, повірять у Нього (). Він сказав, що вони вже ніколи не помруть. вірші 25, 26

Запевнивши Марту в тому, що і віруючі, і невіруючі воскреснуть, Ісус запитав її: «Ти віриш у це?» Марта відповіла: «Так, Господи, я вірю, що Ти є Христос, Син Божий» (вірші 26, 27). Марта правильно зрозуміла, що Христос, або обіцяний Месія, буде посланий у світ, щоб врятувати людство від смерті, і що це буде здійснено через пробудження тих, хто «спить» у смерті. Вона вірила, що Ісус є обіцяним Месією, Христом, який мав прийти, і що в Ньому є сила воскресіння.

Пробудження Лазаря

Після того як Марта так визнала свою віру в Ісуса як Месію і в Його здатність воскрешати мертвих, вона повернулася додому і попросила Марію піти з нею на зустріч з Ісусом, що та й зробила. Як і Марта, Марія сказала Учителю: «Якби Ти був тут, мій брат не помер би» (вірш 32). Серце Ісуса було зворушене цією сценою горя і великої втрати, і разом з іншими він також плакав. Потім він попросив показати йому гроб, де був похований Лазар.

Стоячи біля гробниці, Ісус попросив відкотити камінь від входу. Тоді Марта заперечила. Раніше вона визнала віру в те, що Ісус може повернути її брата до життя, але тепер вона засумнівалася і сказала Ісусу: «Господи, він уже смердить, бо чотири дні як помер» (вірш 39). Але для Ісуса це не мало значення. Він збирався продемонструвати, що в кінцевому підсумку буде досягнуто божественною силою для всіх, хто помер, і там, де діє божественна сила, не має значення, чи людина померла чотири дні тому, чи тисячі років тому; життя може бути відновлене. Той, хто спочатку створив життя, має достатньо сили, щоб його відновлювати.

Стоячи перед відкритою гробницею, після відповідної молитви Ісус голосно крикнув: «Лазарю, вийди!» (вірш 43). Цікаво відзначити, чого не сказано в цьому оповіданні. Не сказано, що Лазар, який пішов на небо, повернувся. Лазар не пішов на небо. Не сказано, що той, хто пішов у чистилище, повернувся. Не сказано, що той, хто пішов у безодню вічних мук, був звільнений від мук. Немає безодні вічних мук.

У записі сказано, що коли Ісус закричав: «Лазарю, вийди... той, хто був мертвий, вийшов», Ісус сказав, що Лазар мертвий. Тепер мертвий

Лазар прокинувся від смертного сну. Звільнений від похоронного одягу, Лазар змішався з родиною та друзями, як і раніше. Повернувшись до життя, він не був ні примарою, ні приви́дом. Він був тим самим Лазарем, що й раніше. Він радів, що знову живий, а його родина раділа, що він повернувся до них.

«Не дивуйтеся»

Раніше, говорячи про воскресіння мертвих, Ісус сказав: «Не дивуйтеся цьому, бо настає час, коли всі, хто в гробах, почують голос Його і вийдуть: ті, хто чинив добро, на воскресіння життя, а ті, хто чинив зло, на воскресіння суду» (Івана 5:28, 29). Тут нам запевняють, що так само, як Лазар був викликаний з могили, так і всі померлі будуть викликані в час загального воскресіння.

Зверніть увагу, що Ісус тут також говорить про дві загальні групи людей, які воскреснуть: ті, хто чинив добро, і ті, хто чинив зло або не чинив добра. Ті, хто чинив добро, у вірші 24 згадуються як віруючі нинішнього віку. Про них сказано, що вони мають вічне життя, і не прийдуть на суд. Це означає, що на основі віри віруючі більше не підлягають засудженню на смерть і мають впевненість у вічному житті у воскресінні. Вони не

прийдуть на майбутній суд, бо успішно пройшли випробування в нинішньому житті.

Це ті, хто, зробивши «добро», віруючи і вірно слідуючи за Ісусом, виявилися гідними бути покликаними з мертвих до воскресіння «життя». Але ті, хто не виявився гідним, прокидаються з мертвих і приходять на суд, бо їх пробудження відбудеться під час тисячолітнього суду світу. Дії 17:31; 2 Петра 3:8; Об'явлення 20:6

Грецьке слово тут — «*krisis*», яке перекладається як «суд». Усі, хто зараз не виявлять себе гідними життя, зіткнуться з кризою, коли прокинуться від сну смерті. Звичайно, тоді вони будуть повністю просвічені щодо всіх питань, і їм буде надана можливість, на основі повного розуміння, прийняти дар життя, створений для них через Христа, і підкоритися законам Царства Христа, яке тоді буде керувати справами всього людства. Якщо вони приймуть і будуть слухатися, вони будуть відновлені до досконалості людського життя і будуть жити вічно. Це буде їх повне воскресіння. Якщо вони не приймуть і не будуть слухатися, вони повернуться до смерті. Петро сказав про той час, що ті, хто не слухається, «будуть знищені з-поміж народу». Дії 3:23

Віруючі цього віку, які виявилися гідними жити і царювати з Христом, воскреснуть «до слави, честі і безсмертя» (Римлянам 2:7). Таким чином, безсмертя є не вродженою властивістю людини, а славною нагородою, запропонованою тим, хто готовий страждати і померти з Ісусом, щоб жити і царювати з Ним. Як співспадкоємці Ісуса в Його Царстві, вони також будуть співсудниками з Ним під час майбутнього суду. 1 Коринтян 6:2,3; Об'явлення 3:21; 5:10

Тоді невірному світу буде дана можливість повірити, а мертві будуть пробуджені від смерті, щоб вони могли отримати цю можливість. Ті, хто тоді повірить, будуть відновлені до тієї досконалості людської природи, яка була втрачена Адамом, коли він не послухався Божого закону і був засуджений на смерть, і вони будуть жити на землі як люди навіки. Об'явлення 21:4

Яким щасливим буде завершення Божого плану, адже це означає, що панування гріха і смерті, яке було спричинене гріхом Адама в Едемі (), не буде тривати вічно, і що всі, хто помер протягом цього довгого періоду плачу, будуть пробуджені і отримають індивідуальну

можливість підкоритися законам Божим і жити вічно.

Писання говорить, що «Бо так полюбив Бог світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав вічне життя .» (Івана 3:16). Але щоб повірити в Нього, вони повинні отримати чітке знання про Нього, і це вони отримають під час майбутнього Судного дня, коли прокинуться від смерті. Це славна надія для людства, і Божий пророк Давид символічно і красиво висловлює її. Ми цитуємо:

«Скажіть серед народів, що Господь царює: світ також буде утверджений, і не буде похилений; Він буде судити народів справедливо. Нехай радіють небеса, і нехай веселиться земля; нехай реве море і все, що наповнює його. Нехай радіють поля і все, що на них, і всі дерева лісу перед Господом, бо Він приходить, щоб судити землю, судити світ по правді і народи по справедливості». Псалми 96:10-13

Дійсно, життя після смерті існує, бо силою Божою мертві будуть повернені до життя. Це велика надія, яка дається нам у Слові Божому (). Це надія на воскресіння мертвих.